

Modrá ji přerušila se slovy: „Zabýváš se pouze zemí, ale uvažuj také o nebi a o moři. Voda je základem života a mraky ji vstřebávají z blankytného moře. Nebe nabízí šíři, poklad a mír. Bez mého pokoje byste nebyly ničím.“

Žlutá se pousmála: „Jste tak vážné! Já přináším světu úsměv, radost a teplo. Žluté je slunce, žlutý je měsíc a žluté jsou i hvězdy. Když spatříte slunečníci, usměje se na vás celý svět. Beze mě by neexistovala radost.“

Potom se slova ujala oranžová: „Já jsem barvou zdraví a síly. Neobjevuji se tak často, ale pro lidský život jsem nezbytná. Přivádím nejdůležitější vitamíny. Pomyslete jen na mrkev, dýni, pomeranče, mango a papáju. Nejsm pořád na očích, ale když zbarvím nebe za rozbřesku či za soumraku, moje krása je tak úchvatná, že na vás si nikdo ani nevzpomene.“

Červená už to nemohla vydržet a vyskočila: „Já jsem barvou nebezpečí a odvahy. Jsem ochotná jít do boje. Znamenám sílu. Beze mě by země byla pustá jako měsíc. Jsem barvou vášně a lásky, rudé i vánoční růže a vlčího máku.“

Nachová se začala naparovat. Byla velmi vysoká a okázale promluvila: „Jsem barva králů a barva moci. Vždycky si mě vybírali vládcové, představitelé států a kardinálové, protože jsem znamením autority a moudrosti. Lidé se mě na nic neptají, naopak mi naslouchají a prokazují poslušnost.“

Indigová modř hovořila mnohem klidněji než ostatní, přesto však se stejným odhodláním: „Pomyslete na mě. Jsem barva ticha. Stěží si mě povšimnete, ale beze mě byste všechny ulpěly na povrchu. Představuji myšlení a rozvažování, soumrak a hluboké vody. Potřebujete mě pro rovnováhu a kontrast, modlitbu a vnitřní pokoj.“

A tak se barvy vychloubaly, protože každá byla přesvědčená, že je ta nejlepší. Jejich rozmluva nabírala na hlasitosti. V tu chvíli oblohou projela bílá osvětlující záře. Blesky začaly s velkou silou bičovat okolí a spustil se liják jako z konve. Barvy se ve strachu schoulily, tiskly se jedna k druhé ve snaze najít bezpečí. Děšť pravil: „Barvy, dočista jste se zbláznily. Bojujete mezi sebou a snažíte si podmanit ostatní. Cožpak nevíte, že vás všechny stvořil Bůh? Každou pro určitý, jedinečný a jiný úkol. On vás všechny miloval. Podejte si ruce a pojdte se mnou. Bůh si vás přeje rozšířit do celého světa v podobě ohromného barevného oblouku, aby připomínal, že vás všechny miluje a že můžete žít společně v pokoji. Touží, abyste se staly příslibem pro zítřek a znamením, že ve vás přebývá.“

A Bůh tehdy deštěm očistil zemi. Na nebe umístil duhu, abyste si při pohledu na ni vzpomněli, že musíte pamatovat jeden na druhého.

José Carlos Bermejo - Vládne příběhy

Prameny, odkazy

Bible – ekumenický překlad; Tomáš Špidlík – Liturgické meditace; Meinrad Limbeck – Evangelium podle Marka – Malý stuttgartský komentář; Jean-Jacques von Allmen – Biblický slovník; Adolf Novotný – Biblický slovník.

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.

Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

29. neděle v mezidobí – cyklus B

18. října 2015

³⁵K Ježíšovi přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu: „Mistře, rádi bychom, kdybys nám splnil, oč tě požádáme.“ ³⁶Odpověděl jim: „Co chcete, abych pro vás udělal?“ ³⁷Řekli mu: „Dej, ať v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.“ ³⁸Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, co chcete. Můžete pít kalich, který já piji, nebo dát se ponořit v křest, ve který já budu ponořen?“ ³⁹Oni mu odpověděli: „Můžeme!“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, pít budete, a v křest, ve který já budu ponořen, ponoření budete.“ ⁴⁰Ale posadit po mé pravici nebo levici není má věc, nýbrž je pro ty, kterým je to připraveno.“ ⁴¹Když to slyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na Jakuba a Jana. ⁴²Ježíš si je zavolal a řekl jim: „Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži jim dávají cítit svou moc.“ ⁴³Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vašim služebníkem, ⁴⁴a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. ⁴⁵Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“

Mk 10,35-45

Úvod k meditaci

Jako se v dnešním úryvku Ježíš setkává s lidskou touhou vyniknout, tak podobně se v různých obměnách s tímto často zraňujícím jevem setkává čas od času každý z nás. V člověku se objevuje skrytá touha poroučet jiným, být nadřízeným, sedět na vyšším místě než ostatní... Bible pranýřuje pýchu těch, kteří chtějí být jako „bohové“. Přesto Zebedeovi synové nemají pocit, že by žádali o něco nepatřičného. Je tedy skutečně touha vyniknout vždy touhou hříšnou? Na stejném principu jsou přece založeny i všechny hry a soutěže (ve fotbale, šachu, běhu...). Všechny tyto snahy se jistě mohou považovat za prospěšné, vedou-li k vlastnímu zdokonalení, neboť jistá osobní dokonalost v tom či jiném směru může mnohým velmi prospět. Na druhou stranu snaha vyniknout na úkor druhého je vždy zničující. I v duchovním životě se ukazuje jako dobré usilovat o dokonalost ve ctnostech. Sám Ježíš k ní vybízí: *Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec* (Mt 5,48). Jednou ze základních křesťanských ctností je pokora. Předbíhat se v pokoře by potom znamenalo vyhledávat poslední místo, nebo alespoň místo předposlední, protože poslední si vybral už sám Ježíš. Snaha o takové vyniknutí je snahou především hledat první místo ve službě Bohu a bližním. Taková služba umožňuje růst v dokonalosti lásky a být první v lásce zcela jistě znamená být veliký v očích těch, kteří jsou touto láskou zahrnováni.

1. čtení:
Iz 53,10-11
2. čtení:
Žid 4,14-16
Evangelium:
Mk 10,35-45

Srovnání:
Mt 20,20-28;
Mt 19,28;
Iz 51,17;
Mk 14,36;
Lk 12,50;
Sk 12,2;
Lk 22,25-26;
Mk 9,35; 45
Jan 13,12-17;
Iz 53,10-12;
1 Tim 2,6

Výklad biblického textu

Kontext: Na cestě do Jeruzaléma se Ježíš snaží nastínit svým učedníkům, že bude odsouzen a zabit. Otázka Jakuba a Jana však ukazuje, že tomu nevěnují pozornost, jejich mysl je zaměstnána něčím jiným – sama sebou. Ježíš tedy opouští své téma spásy, aby se sklonil k tématu lidskému. Naladí se na vlnu svých milých, když oni nejsou schopni (ke své smůle) naladit se na vlnu Boží a s novou trpělivostí jim pomáhá v jejich otázkách a starostech. Aby znovu, až bude možnost, jim opět zkusil nabídnout téma Boží.

v. 35: rádi bychom, kdybys nám splnil, oč tě požádáme – Před vyslovením konkrétní prosby se objevuje snaha jakoby získat ujištění o Mistrově vyslyšení. Tento přístup nemůže být nazván poctivým, neboť učedníci se dopředu snaží Ježíše přimět k souhlasu, aniž by ještě zmínili, o co se skutečně jedná. V následujícím verši však poznáváme, že Boží Syn na tuto hru nepřistupuje.

v. 37: zasednout po pravici a po levici – Pravá ruka byla ve starověku především symbolem moci. Z pravice vycházelo silnější požehnání než z levice. Žalobce u soudu stával po pravici obžalovaného (Žl 109,6). Levicí byl v boji držen štít, takže pravice byla nechráněna. Proto musel ochránce stát po pravici (Žl 109,31). Pravici bývá tedy označována strana šťastná, příznivá a spásná. Ačkoli je pravá strana považována za čestnou a hodnotnější, touha zasednout po Kristově pravici a levici značí v tomto případě touhu po zvláštním osobním ocenění.

v. 38: můžete pít kalich, který já piji – Jako i v jiných orientálních spisech je kalich v Bibli symbolem pozemského údělu. Předpokládá myšlenku, že člověk přijímá svůj osud z Boží ruky, jako host přijímá kalich z ruky hostitele. Kalich vína je symbolem šťastného údělu člověka, jehož Bůh zahrnuje dobrodiním (Žl 23,5). Kalich plný ohně a hořkosti naopak představuje trest a smrt (Žl 75,9). Podobně i Ježíš činí narážku na svou smrt, když mluví o kalichu, který musí vypít (Mt 26,42). V pozadí můžeme vyčíst myšlenku, že Ježíš bere na sebe Boží soud (kalich Božího hněvu) kvůli člověku, aby ho zachránil.

v. 39: kalich, který já piji, pít budete – Zní to jako předpověď osudů Jakuba a Jana. Jakub zemřel mučednickou smrtí kolem roku 44. Jan podle legendy pil otrávenou číši, byl ponořen do vařícího oleje. Snášel námahy apoštolské práce, utrpení a vyhnanství na ostrově Patmos. Takovým způsobem se na nich vyplnilo Ježíšovo slovo.

v. 41: rozmrzeli se na Jakuba a Jana – Rozmrzelost vůči bližnímu mívá kořen v malé lásce a v sobectví.

v. 42: velmoži jim dávají cítit svou moc – Postoj panovníka ke služebníku je zcela odlišný od postoje toho, kdo miluje. Srdce milujícího vždy dává milovanému přednost, raduje se z jeho dobra a má smutek z jeho neštěstí. Návod pro správný bliženecký postoj rozvádí Ježíš v následujících verších.

v. 45: Syn člověka přišel, aby sloužil – Služba je zde ukázána jako norma velikosti v Božím království. Ačkoli je služba opak přirozeného sklonu lidského srdce, přesto je možná a radostná pro ty, které přetváří Kristus svým Duchem.

K tématu

Jestliže si křesťanská komunita nepřivlastní Ježíšovu velikonoční logiku, nevyhnutelně spěje k světské mentalitě soutěžení a rivality... Ježíš se vícekrát chopí iniciativy a s neskonalou trpělivostí apoštoly stále učí. Svola je okolo sebe a obrátí se k nim stručnými slovy, která převrací jejich způsob myšlení: „*Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.*“ Je-li v církvi nějaké první místo, pak patří jenom tomu, kdo se stane služebníkem bratří! Ježíš to všechno znovu potvrdí a přidá ještě rozhodující, lépe řečeno jediný pro křesťana opravdu zásadní důvod, vlastní příklad: „*Kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako vykupné za všechny.*“ (Mk 10,44–45). Ano, v křesťanském společenství patří první místo tomu, kdo přijme věrné následování Pána Ježíše, který ve službě a v ponížení až na kříž hledal vždy a jenom poslední místo, to, které Mu nikdo nemohl vzít (srov. Flp 2,5–11). Jenom tak se s Ním můžeme ztotožnit a skrze Něj i s Otcem, který ho poslal.

Enzo Bianchi - Hlásej Slovo

Náš úryvek evangelia se odehrává krátce před vstupem Ježíše do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Ví, co ho čeká. Ale učedníci jako by vůbec neposlouchali Ježíšova slova. Před jejich očima se změnila dějiny kosmu, ale oni „si nevšimli“ této události. Někdy se dostáváme do situací, které jsou tomu podobné. Skoro je mineme, zahleděni do našich běžných a často malicherných věcí. Teprve, když nám někdo zemře či přijdeme o velký majetek, jsme překvapeni. Ježíš nechce, aby učedníci byli stále vyděšení, co se stane... Ale chce, aby svoji pozornost upnuli na Boha a nikoli na sebe sama. Nejde o to, jak významného postu dosáhnou, ale jak mnoho přispějí ke spáse lidí okolo sebe. Proto jsou služebníky a nikoli vládcí. Platí to nejen o apoštolech, představitelích církve, ale také o každém z nás.

převzato z www.vira.cz

Moc jako služba

Moc není sama o sobě špatná, jako nejsou samy o sobě špatné peníze. Sám Bůh je nazýván všemohoucí a Písmo říká, že „moc náleží Bohu“. Jelikož však člověk zneužil moci, která mu byla dána, a změnil ji v tyranskou nadvládu silnějších nad slabšími, Bůh se zřekl své všemohoucnosti, aby se stal služebníkem. Proměnil moc ve službu. Moc má být pro druhé, nikoli nad druhými. Moc dává autoritu, ale služba dává něco navíc: vážnost, tedy respekt, úctu, skutečný vliv na druhé. Proti moci staví evangelium rovněž nenásilí; tedy nikoli fyzickou, ale morální vládu.

Služba se nicméně nevyjadřuje vždy a pouze skrze ticho a poddanost. Služba může vést k tomu, že odvážně zvedneme hlas proti moci, která je zneužívána.

Raniero Cantalamessa - Biblické inspirace

Dubu

Vypráví se, že se před mnoha lety barvy pustily do hádky. Každá z nich prohlašovala, že je nejdůležitější, nejužitečnější a nejoblíbenější. Zelená pravila: „Já jsem bezpochyby ta nejdůležitější. Jsem znamením života a naděje. Vybrali si mě pro barvu slávy, stromů a listů. Beze mě by všechna zvířata zahynula. Rozhlédněte se kolem sebe, a uvidíte, že jsem přítomna ve většině věcí.“